

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: staż. Katarzyna Szymczak

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Wojciecha Kiszki

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2022 r.

sprawy **S. R.**

oskarżonej z art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 14 lutego 2022 r., sygn. akt II K 439/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. C. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżoną od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza jej opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 563/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 14 lutego 2022 r., sygn. akt II K 439/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu sprzecznej z zebranych w sprawie materiałem dowodowym, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zeznań pokrzywdzonych J. S.i S. K. i uznaniu ich za w pełni wiarygodne w zakresie kierowania przez oskarżoną w kierunku J. S. grób karalnych, które miały wywołać u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy oraz prześledzeniu procesu weryfikacji zgromadzonego materiału dowodowego pod kątem jego wiarygodności nie stwierdził żadnych takich nieprawidłowości w procedowaniu Sądu I instancji, które rzutowałyby na zasadność przypisania oskarżonej występku z art. 190 § 1 kk. Brak jest podstaw by zgodzić się z obrońcą S. R., iż przy ocenie dowodów doszło do naruszenia art. 7 kpk określającego zasady</p>		

przeprowadzania tej czynności przez organ sądowy. Sąd Rejonowy dokonując oceny poszczególnych dowodów uwzględnił w sposób odpowiedni zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ten wyraźnie zaznaczył, którym dowodom bądź ich częściom dał wiarę, a jakim podanej cechy odmówił, wskazując przy tym rzeczową i zasługującą na aprobatę organu wyższej instancji argumentację. Znamienne jest, iż zarzut naruszenia art. 7 kpk powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności. Innymi słowy, zarzut obrazy przepisu art. 7 kpk wymaga wykazania uchybień w ocenie konkretnych dowodów dokonanych w zaskarżonym wyroku prowadzących do wniosku, że dokonana przez sąd ocena dowodów przekracza granice swobodnej oceny i jest dowolna. W procesie karnym nie chodzi wszak o to, czy ocena określonych dowodów i dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania apelującego odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazy przepisu art. 7 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 458/21, Legalis nr 2714812).

Niewątpliwie zarzuty obrazy art. 7 kpk skonstruowane przez obrońcę S. R. nie odpowiadały przytoczonym powyżej podstawowym wymogom. Apelujący nie wykazał żadnych konkretnych uchybień po stronie Sądu Rejonowego dotyczących procesu weryfikacji materiału dowodowego, tylko ograniczył się do przedstawienia swojej, subiektywnej oceny dowodów sprowadzającej się do podważania wszystkich dowodów świadczących o sprawstwie S. R. w zakresie zarzucanego jej czynu oraz twierdzenia, że przymiot wiarygodności należało przypisać głównie wyjaśnieniom oskarżonej kategorycznie zaprzeczającej zarówno wypowiedzeniu gróźb pod adresem J. S., jak i znieważaniu wymienionej i jej partnera S. K. oraz ewentualnie tym dowodom, które nie stały w opozycji do opisu zdarzeń kreowanego w wyjaśnieniach S. R.. Zauważyć jednak trzeba, że to wysoce subiektywne stanowisko obrońcy na temat oceny dowodów nie zostało podparte argumentacją, która mogła zostać zaaprobowana przez Sąd odwoławczy.

Przed przystąpieniem do odniesienia się do argumentów apelacji dotyczących poprawności oceny zeznań pokrzywdzonych konieczne było jeszcze przedstawienie kilku wstępnych uwag. Należy rozpocząć od wyraźnego podkreślenia, że zadaniem Sądu Rejonowego było ustalenie w oparciu o zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy, czy w dniu 30 maja 2020 r. S. R. znieważała J. S. i S. K. słowami wulgarnymi, a nadto czy wówczas również groziła pozbawieniem życia J. S.. Wzajemne relacje pomiędzy pokrzywdzonymi a oskarżoną S. R. i jej mężem P. R. w okresie

poprzedzającym inkryminowane zdarzenie, jak i późniejszym miały zaś znaczenie dla ustalenia, że pomiędzy wymienionymi od pewnego czasu istniał konflikt sąsiedzki, powodujący wzajemne kłótnie o różnej tematyce. Okoliczność ta wpływała właściwie ze wszystkich wiarygodnych dowodów (w tym po części z wyjaśnień oskarżonej, które uznano za wiarygodne). Nie było jednak żadnych powodów prowadzenia pogłębionego postępowania dowodowego mającego na celu ustalenie podłoża tego konfliktu, jego szczegółowego przebiegu, czy ustalania sposobu zachowania się pokrzywdzonych i oskarżonych względem siebie na co dzień. Uwaga ta była niezbędna, ponieważ we wniesionym środku odwoławczym wiele miejsca poświęcono omówieniu takich właśnie okoliczności, które nie miały znaczenia dla ustaleń co do sprawstwa i winy S. R. w zakresie zarzucanego jej czynu z dnia 30 maja 2020 r. Ponadto, Sąd II instancji krytycznie ocenia samą konstrukcję apelacji, gdzie sformułowano bardzo rozbudowane zarzuty odwoławcze z wielokrotnym powtarzaniem tych samych okoliczności. Z kolei uzasadnienie środka odwoławczego było pozbawione konkretnych argumentów stanowiąc jedynie odwołanie do treści zarzutów. Taka budowa apelacji bardzo niekorzystnie wpływała na jej przejrzystość i była zaprzeczeniem powszechnie przyjętej zasady, że **zarzuty winny stanowić zwięzłe wskazanie uchybień Sądu Rejonowego, a ich rozwinięcie powinno zostać umieszczone w uzasadnieniu środka odwoławczego.**

Przechodząc już do meritum omawianego w tym punkcie zarzutu, Sąd II instancji nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ocenie wiarygodności zeznań pokrzywdzonych J. S. oraz S. K.. Relacja tych osób odnośnie znieważenia ich przez S. R. w dniu 30 maja 2020 r., które było przyczyną wezwania na miejsce funkcjonariuszy Policji oraz późniejszego grożenia w obecności policjantów pozbawieniem życia J. S., była spójna i konsekwentna. Ponadto opis tych zachowań korespondował z zeznaniami funkcjonariuszy Policji J. R. oraz W. T.. Warto tu wspomnieć, że oskarżona właściwie do ostatniego terminu rozprawy odmawiała składania wyjaśnień, ograniczając się do zaprzeczania popełnieniu zarzucanego jej przestępstwa, a dopiero po przeprowadzeniu całego postępowania dowodowego postanowiła złożyć wyjaśnienia i wtedy powołała się na rzekome nieprzyzwoite zachowanie J. S. w dniu 30 maja 2020 r., która po odjeździe Policji miała wyzywać S. R. i kierować względem niej groźby. Chociaż takie postąpienie było realizacją przysługującego oskarżonej prawa do obrony to Sąd Rejonowy miał prawo uwzględnić tak późne powoływanie się przez podsądną na te okoliczności, oceniając wiarygodność jej wyjaśnień. Ponadto brak jest jakichkolwiek innych dowodów, potwierdzających opisywane przez S. R. zachowanie J. S., w szczególności, co należy mocno zaakcentować, oskarżona nie informowała o tym organów ścigania ani nie była prowadzona z tego powodu żadna interwencja Policji. W takim przypadku można poczytywać ten fragment twierdzeń

oskarżonej jedynie jako przyjętą linię obrony mającą na celu przedstawienie pokrzywdzonej w jak najgorszym świetle dla podważenia wiarygodności jej relacji i świadka S. K. o całym zdarzeniu z dnia 30 maja 2020 r.

Ponadto, apelujący dążył do wykazania, że przeprowadzający interwencję policjanci wcale nie byli zgodni co do tego, iż w ich obecności S. R. wypowiadała groźby pozbawienia życia pod adresem J. S., co jednak nie przyniosło oczekiwanego rezultatu. Zeznania świadków W. T. i J. R. nie były co prawda jednorodne, co wcale automatycznie nie dyskwalifikowało ich relacji. Nie można bowiem zapominać, że głównym powodem dla którego funkcjonariusze zjawili się w miejscu zamieszkania Państwa R. było zgłoszenie o znieważaniu pokrzywdzonych przez oboje oskarżonych. Następnie policjanci byli skupieni na zachowaniu P. R., który nie stosował się do poleceń funkcjonariuszy Policji, popełniając na ich szkodę przypisane mu prawomocnie przestępstwo z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Okoliczności te powodowały, że każdy z policjantów w odmienny sposób zapamiętał groźby wypowiedziane w końcowej fazie ich interwencji przez oskarżoną pod adresem J. S.. Byli oni jednak zgodni, że groźby takie padły z ust S. R. i były skierowane do kobiety (W. T. sprecyzował nawet, że dotyczyły one J. S.). Z dowodów zgromadzonych w tej sprawie wynika, że w czasie wypowiedzania gróźb jedyną kobietą znajdującą się w pobliżu oskarżonej była właśnie J. S., a więc to do niej musiały być kierowane słowa S. R. (tak też podawali W. T., J. S. i S. K.). Pewne niuanse w

zecznościach W. T. i J. R. (ten drugi był zdecydowanie bardziej skupiony na zachowaniu P. R.), podniesione przez obrońcę do rangi niedających się zaakceptować różnic, w obiektywnym oglądzie wcale nie umniejszały wiarygodności ich relacji dotyczących groźby, będąc racjonalną konsekwencją obserwacji zajścia z indywidualnej perspektywy i w trakcie wykonywania określonych zadań.

Dokonując oceny wiarygodności relacji pokrzywdzonych nie można było pomijać kontekstu sytuacyjnego zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r. Nie ulega wątpliwości, że podsądna S. R. miała pretensje do J. S. o wezwanie policjantów za zniewagi jakimi wcześniej obrzuciła ona obydwójce pokrzywdzonych, a nadto oskarżona wysoce zdenerwowała się faktem zatrzymania jej męża przez funkcjonariuszy (policjanci w zeznaniach wskazywali na zdenerwowanie S. R. po podjęciu tej czynności). W takich okolicznościach wyładowała ona swoje nerwy i frustrację na pokrzywdzonej, z którą była już w konflikcie i winiła ją za interwencję Policji prowadzoną wobec jej męża. Taki przebieg zdarzeń przedstawiony w wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonych oraz policjantów W. T. i J. R. odpowiadał więc także zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Słuszne było w takich okolicznościach dokonanie przez Sąd Rejonowy właśnie takiej jakościowo oceny wymienionych dowodów osobowych.

Rację miał obrońca wskazując, że zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonych S. R. miała wypowiadać groźby zarówno

względem J. S., jak i jej partnera S. K.. Jednakże, Sąd Rejonowy nie dał wiary tej części zeznań pokrzywdzonych trafnie dostrzegając, że były one niespójne i nie znajdowały potwierdzenia w żadnych innych dowodach. Nie jest jednak tak, że odmówienie przymiotu wiarygodności części wskazań pokrzywdzonych obligowało organ meriti do odrzucenia również pozostałych ich zeznań. W procesie oceny dowodów nie ma bowiem żadnego automatyzmu, który sugerował apelujący. To bowiem, że pewne elementy zeznań danej osoby nie zasługują na wiarę nie oznacza, że pozostała ich część nie może zostać pozytywnie oceniona, jeśli są ku temu obiektywne wskazania. W przypadku mocno niejednorodnego osobowego materiału dowodowego, należyta jego ocena jest niejednokrotnie trudnym zadaniem dla organu orzekającego. W kontrolowanym przypadku Sąd Rejonowy właściwie wywiązał się z tego obowiązku, a obiektywizm, dokładność i rzetelność tej czynności to cechy charakteryzujące dokonaną ocenę dowodów osobowych.

Skarżący podważając prawidłowość oceny zeznań pokrzywdzonych odwołał się do rzekomego przybycia pokrzywdzonej wraz z funkcjonariuszami Policji pod drzwi mieszkania oskarżonych i wykrzykiwania poleceń aby funkcjonariusze zbadali oskarżoną alkomatem. Uznano, że niezasadne było powoływanie się na okoliczności, które wynikały jedynie z części wyjaśnień S. R. nie zasługującej na wiarygodność. Ponadto i co najistotniejsze, nawet gdyby pokrzywdzona rzeczywiście zgłaszała policjantom potrzebę zbadania oskarżonej alkomatem,

podejrzewając, że jest ona nietrzeźwa, to nie świadczyłoby to o bezpodstawnym pomawianiu podsądnej o spożywanie alkoholu. Niezależna od tej incydentalnej kwestii pozostaje zaś ocena zeznań pokrzywdzonej co do gróźb, jakie oskarżona skierowała do niej nieco później, gdy policjanci wyprowadzali z mieszkania P. R.. Notabene jeśli oskarżona faktycznie uważała, że J. S. miała na nią „nasłać” organy ścigania to mogło jeszcze podnieść poziom negatywnych emocji wobec pokrzywdzonej, przeradzając się w inkryminowaną groźbę.

W apelacji podawano, że pokrzywdzeni zarówno przed zdarzeniem z dnia 30 maja 2020 r., jak i po nim wielokrotnie prowokowali swoim zachowaniem oskarżonych. Oprócz tego, że wskazania te oparto na dowodach nieobiektywnych (wyjaśnienia obojga oskarżonych) to jak wcześniej zaznaczono, zadaniem Sądu meriti nie było badanie przyczyn i przebiegu tych sąsiedzkich animozji i były to okoliczności nieprzydatne dla ustaleń czy S. R. znieważała pokrzywdzonych i dodatkowo groziła J. S.. Natomiast poruszone przy tym zarzucie odwoławczym zagadnienie powzięcia uzasadnionej obawy u pokrzywdzonej spełnienia gróźb ze strony S. R. będzie przedmiotem rozważań w dalszej części uzasadnienia. Przy kontroli poprawności oceny wiarygodności zeznań J. S. Sąd Okręgowy jedynie zaznacza, że nie budziło zastrzeżeń pod względem szczerości stwierdzenia pokrzywdzonej, iż w tamtym czasie bała się, że oskarżona S. R. popełni na jej szkodę przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu. Oskarżona była bardzo wzburzona, wyzywała

pokrzywdzoną wulgarnie i miała do niej poważne pretensje o efekt interwencji policyjnej. Nie ulega też wątpliwości, że pomiędzy obiema paniami istniał już wówczas wyraźny konflikt sąsiedzki i były do siebie negatywnie nastawione.

Nadto, kontrola odwoławcza nie potwierdziła by w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. 4 kpk oraz art. 2 § 2 kpk. Sąd Rejonowy zbadał i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonej, a podstawę wszelkich rozstrzygnięć stanowiły prawdziwe ustalenia faktyczne. Skarżący nie rozwinął w czym upatrywałby naruszenia podanych przepisów proceduralnych przez Sąd Rejonowy, dlatego nie było powodów aby bardziej szczegółowo odnieść się do tej części podniesionego zarzutu.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzenia, że „w dniu 30 maja 2020 r. w K., woj. (...), w kontakcie bezpośrednim, słownie kierowała groźby pozbawienia życia pod adresem J. S., co wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia zapowiedzianych grózb”, a także poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 190 § 1 kk, a następnie uchylene i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, tj. wobec stwierdzenia, że społeczna szkodliwość czynu jest znikoma, ewentualnie o zmianę poprzez warunkowe umorzenie postępowania albowiem wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>popelnienia nie budzą wątpliwości, oskarżona jest osobą niekaraną, zaś postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględniania któregośkolwiek z zaproponowanych alternatywnie wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dopuścił się uchybień w zakresie oceny zgromadzonych dowodów, w szczególności tych obciążających w postaci zeznań pokrzywdzonych i funkcjonariuszy Policji. Nie stwierdzono zatem naruszenia reguł proceduralnych z art. 7 kpk ani tych określonych w art. 4 kpk i art. 2 § 2 kpk. Skoro przeprowadzona weryfikacja materiału dowodowego okazała się słuszna, a nadto ustalenia faktyczne poczynione na podstawie jedynie wiarygodnych dowodów były trafne (o czym będzie jeszcze niżej mowa) to nie było powodów by w instancji odwoławczej wydać orzeczenie zgodne z wnioskami apelującego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.2.</p>	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u> Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu sprzecznej z zebrany materiał dowodowy, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zeznań świadków W. T. oraz J. R. i uznaniu ich za w pełni wiarygodne oraz spójne ze sobą, jak i z zeznaniami pokrzywdzonej w zakresie kierowania przez oskarżoną w kierunku J. S. grób, które miały wywołać u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Omówienie poprawności oceny zeznań funkcjonariuszy Policji zostało dokonane powyżej w pkt 3.1. Apelujący przeplatał tam argumenty dotyczące wiarygodności policjantów z tymi odnoszącymi się do pokrzywdzonych J. S. i S. K.. Spowodowało to zajęcie się wszystkimi tymi zarzutami łącznie, zwłaszcza że już w ramach pierwszego zarzutu apelujący przywołał wszystkie zastrzeżenia dotyczące uznania wiarygodności zeznań funkcjonariuszy Policji W. T. i J. R., a tylko powtórzył je w tym samym kształcie przy drugim z zarzutów z kategorii obrazy prawa procesowego w postaci art. 7 kpk. Za bezcelowe uznano zatem powielanie tożsamyh rozważań przez organ II instancji i wystarczające w tym przypadku było odesłanie do lektury pkt 3.1.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie z opisu</p>	<p># zasadny</p>	

<p>czynu stwierdzenia, że „w dniu 30 maja 2020 r. w K., woj. (...), w kontakcie bezpośrednim, słownie kierowała groźby pozbawienia życia pod adresem J. S., co wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia zapowiedzianych gróźb”, a także poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 190 § 1 kk, a następnie uchylenie i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, tj. wobec stwierdzenia, że społeczna szkodliwość czynu jest znikoma, ewentualnie o zmianę poprzez warunkowe umorzenie postępowania albowiem wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, oskarżona jest osobą niekaraną, zaś postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zgłoszony zarzut został uznany za bezzasadny. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek uchybień w zakresie oceny zeznań przybyłych na interwencję funkcjonariuszy Policji. Dlatego też nie było podstaw aby w instancji odwoławczej wydać orzeczenie zgodne z wnioskami apelującego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

<p>3-3.</p>	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu sprzecznej z zebrany materiał dowodowy, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny wyjaśnień oskarżonej i uznaniu ich za niewiarygodne.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie dostrzegł żadnych nieprawidłowości w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonej S. R., które w znacznej części trafnie zostały ocenione jako niewiarygodne. Szczegółowa analiza wyjaśnień oskarżonej również została przedstawiona w pkt 3.1. Na podkreślenie zasługuje tu ponownie bardzo późne ich złożenie oraz powoływanie się na okoliczności przedstawiające pokrzywdzoną w negatywnym świetle, co było nakierowane na osłabienie wiarygodności jej relacji. Nie był to jednak główny powód odmówienia przymiotu wiarygodności konkretnej części wyjaśnień podsądnej. Przed wszystkim okoliczności te nie znajdowały potwierdzenia w żadnych innych dowodach, nawet w wyjaśnieniach drugiego oskarżonego – P. R.. Wbrew sugestiom apelującego ta część wyjaśnień S. R. nie korelowała z zeznaniami innych przesłuchanych świadków będących sąsiadami</p>		

zwaśnionych stron. Żaden z sąsiadów nie był bowiem świadkiem wydarzeń z dnia 30 maja 2020 r. i nikt inny nie potwierdził słów S. R. co do prowokacyjnego i niestosownego zachowania J. S.. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że żadna informacja o rzekomych groźbach wypowiedzianych wobec podsądnej przez pokrzywdzoną nie została przekazana organom ścigania i nie złożyła ona wniosku o ściganie i ukaranie J. S. za taki czyn. To dodatkowo poddaje w wątpliwość prawdziwość tej części wyjaśnień S. R.. Naturalną konsekwencją takiego stanu rzeczy było odmówienie przymiotu wiarygodności tej części opisu inkryminowanych zdarzeń przedstawianej przez podsądną.

Natomiast mające miejsce znacznie później zdarzenie dotyczące opróżniania wspólnego strychu przez pokrzywdzonych i wyniesienie z niego rzeczy należących do oskarżonych (utrwalone na filmiku nagrany telefonem) nie miało żadnego wpływu na proces oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonej dotyczących samego zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r. Była to bowiem zupełnie inna sytuacja, nie powiązana z wydarzeniami z maja. Natomiast kwestia wpływu tego zachowania pokrzywdzonych na ustalenie znamienia uzasadnionej obawy u J. S. spełnienia groźby S. R. objętej aktem oskarżenia będzie przedmiotem rozważań w dalszej części uzasadnienia.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzenia, że „w dniu 30 maja 2020 r. w K., woj. (...),

zasadny

częściowo zasadny

<p>w kontakcie bezpośrednim, słownie kierowała groźby pozbawienia życia pod adresem J. S., co wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia zapowiedzianych gróźb”, a także poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 190 § 1 kk, a następnie uchylenie i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, tj. wobec stwierdzenia, że społeczna szkodliwość czynu jest znikoma, ewentualnie o zmianę poprzez warunkowe umorzenie postępowania albowiem wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, oskarżona jest osobą niekaraną, zaś postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, ewentualnie o zmianę poprzez odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 216 § 3 kk.</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględniania powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek uchybień w zakresie oceny dowodu w postaci wyjaśnień S. R.. Nie stwierdzono naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. 7 kpk. Wobec trafności oceny materiału dowodowego również poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne nie budziły wątpliwości, w związku z powyższym</p>		

nie było powodów aby w instancji odwoławczej wydać orzeczenie zgodne z wnioskami apelującego.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustalenia faktycznych polegający na błędnym ustaleniu, w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a nadto sprzecznie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, że rzekome groźby kierowane przez oskarżoną pod adresem pokrzywdzonej J. S. wywołały u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie warto przypomnieć, iż uzasadniona obawa, w konstrukcji przepisu art. 190 § 1 kk, jest tym elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywne odczucie obawy pokrzywdzonego, co do spełnienia groźby, miało obiektywne, tj. uzasadnione, podstawy. Nie wystarczy zatem to, że pokrzywdzony oświadczy, iż obawiał się spełnienia groźby, a konieczne jest dokonanie oceny, czy jego przekonanie miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach. Innymi słowy istotą groźby bezprawnej jest to, że wzbudza ona u adresata uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Ocena jej wystąpienia musi uwzględniać kryteria obiektywne i subiektywne. W tym ostatnim zakresie miarodajne są odczucia pokrzywdzonego,</p>		

których rozważenie wymaga odwołania się m.in. do jego osobowości, stanu psychiki, czy intelektu. Nie jest wymagane, by adresat groźby miał pewność, był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, iż groźba może się urzeczywistnić, że liczy się z taką możliwością. Stopień obawy u adresata groźby, równoznaczny z zaistnieniem znamienia skutku przestępstwa określonego w art. 190 § 1 kk, jest niższy od przekonania o pewności zrealizowania zapowiedzianej groźby. Zostaje on osiągnięty wtedy, gdy zagrożony przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, a więc że nastąpienie zapowiadanego zdarzenia jest realne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt III KK 602/19, Legalis nr 2500651; wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt IV Ka 51/19, Legalis nr 2165306).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt kontrolowanej sprawy Sąd odwoławczy za trafne uznał ustalenie Sądu Rejonowego, że groźby jakie S. R. wypowiedziała w stosunku do J. S. w dniu 30 maja 2020 r. wywołały u pokrzywdzonej uzasadnioną zarówno subiektywnie jak i obiektywnie obawę ich spełnienia. Czyniąc ustalenia faktyczne na ten temat należało uwzględnić kontekst sytuacyjny całego zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r. Kiedy to J. S. wezwała Policję do swojego miejsca zamieszkania z uwagi na zniewagi jakie oskarżona S. R. wraz z mężem kierowała pod adresem pokrzywdzonej. Przeprowadzana interwencja Policji zakończyła się decyzją o zatrzymaniu męża podsądnej P. R., za co S. R.

winiła pokrzywdzoną i miała do niej żywe pretensje o zaistniałą sytuację. Groźby pozbawienia życia zostały wypowiedziane agresywnym tonem, przy czym oskarżona nie miała skrupułów by wykrzykiwać tak złowrogie określenia w obecności funkcjonariuszy Policji, chociaż ci upominali ją by baczyła na wypowiedziane słowa. Ponadto J. S. była przekonana, że oskarżona znajduje się pod wpływem alkoholu, co dodatkowo potęgowało jej obawę spełnienia groźby. Ubocznie można też wspomnieć o trwającym od dłuższego czasu konflikcie pomiędzy pokrzywdzoną i jej partnerem, a oskarżonymi i ogromnej niechęci tych osób do siebie wyrażanej w różnych codziennych sytuacjach. Wszystko to rozpatrywane łącznie pozwalało uznać, że znamię uzasadnionej obawy spełnienia groźby zostało spełnione zarówno z subiektywnego, jak i obiektywnego punktu widzenia. Każdy przeciętny człowiek, który znalazłby się w tożsamej sytuacji jak J. S. miałby podstawy by realnie obawiać się spełnienia słów oskarżonej. Nie ma przy tym znaczenia, że w obecności funkcjonariuszy Policji oskarżona nie podjęła żadnych działań zmierzających do realizacji groźby ani też nie zamierzała się fizycznie na pokrzywdzoną, gdyż dla realizacji znamion przestępstwa z art. 190 § 1 kk nie jest wymagane, aby sprawca miał rzeczywiście zamiar wykonać groźbę lub by podjął jakiegokolwiek działania zmierzające do natychmiastowego spełnienia swojej groźby (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt III KK 251/17, Legalis nr 1704945).

Przeciwnie, nietrafione, stanowisko apelującego odnośnie omawianego znamienia przestępstwa z art.

190 § 1 kk opierało się wyłącznie na tej części wyjaśnień oskarżonej, która została oceniona jako niewiarygodna. Jedyne S. R. po upływie ponad roku i ośmiu miesięcy od zajścia twierdziła, że zaraz po opuszczeniu posesji przez policjantów pokrzywdzona śmiała się z niej, klaskała rękami i kierowała do oskarżonej wulgaryzmy oraz groźbę pozbawienia jej życia. Skoro jednak ta część wskazań podsądnej została odrzucona w procesie weryfikacji dowodów jako niezasługująca na przymiot wiarygodności, to brak było podstaw by w oparciu o ten fragment wyjaśnień czynić jakiegokolwiek ustalenia faktyczne w kontrolowanej sprawie. Dla ustalenia realności spełnienia groźby nie miała również znaczenia sytuacja zaistniała kilka miesięcy później kiedy to pokrzywdzeni usunęli rzeczy należące do oskarżonych ze wspólnego strychu. To bowiem w dacie 30 maja 2020 r. J. S. miała obiektywnie uzasadnione podstawy by groźbę pozbawienia życia potraktować poważnie obawiając się spełnienia słów wypowiedzianych względem niej przez bardzo zdenerwowaną i negatywnie do niej nastawioną oskarżoną. Do spełnienia tego znamienia nie było koniecznym aby obawa spełnienia groźby utrzymywała się przez długi okres czasu. Dlatego też uznać należało, że późniejsze zachowanie pokrzywdzonej i usuwanie rzeczy małżonków R. ze wspólnego strychu nie wyłączało omawianego tu znamienia przestępstwa z art. 190 § 1 kk. Zdarzenie to, jak już wspomniano, miało miejsce później, kiedy opadły agresja i zdenerwowanie oskarżonej wywołane nagłym zatrzymaniem jej męża przez Policję. Ponadto,

od inkryminowanego zdarzenia do sytuacji z opróżnieniem wspólnego strychu groźby ze strony oskarżonej nie były ponawiane, a poza tym czynność usuwania rzeczy ze strychu była wykonywana wraz z konkubentem S. K., co z pewnością wzmacniało w pokrzywdzonej poczucie bezpieczeństwa.

Co do zeznań świadków H. S., A. S. oraz E. S. to zasadnie zostały ocenione jako nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego inkryminowanego zdarzenia, co dotyczy również analizy znamienia występowania uzasadnionej obawy spełnienia groźby wypowiedzianej przez S. R. wobec J. S.. Osoby te, co wynika wprost z ich zeznań, nie pozostawały w szczególnie bliskich relacjach ani z oskarżonymi ani pokrzywdzonymi. Łączyły ich wyłącznie niezależne relacje sąsiedzkie. W konsekwencji świadkowie ci nie mogli miarodajnie wskazywać czy J. S. rzeczywiście obawiała się spełnienia groźby oskarżonej. To zaś, że wymienione osoby nie zauważyły by pokrzywdzona bała się podsądnej nie podważało słuszności oceny omawianego znamienia przestępstwa z art. 190 § 1 kk.

Wniosek

Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne Sąd Rejonowego co do istnienia „uzasadnionej obawy spełnienia groźby” były prawidłowe i oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania apelującego zaś były nietrafne i zbudowane wyłącznie na części wyjaśnień S. R., jaka nie zasługiwała na wiarygodność. Nie było więc podstaw dla uwzględnienia wniosków obrony i dokonywania ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
Lp.	Zarzut	
3-5.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na braku ustalenia, że pokrzywdzona swoim zachowaniem spowodowała oskarżoną.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Brak ustalenia przez Sąd I instancji, że pokrzywdzona swoim zachowaniem spowodowała oskarżoną, był ze wszech miar prawidłowy w realiach przedmiotowej sprawy i stwierdzonym układzie procesowym. Poza bowiem niewiarygodnymi wyjaśnieniami S. R. nic nie wskazywało na to by w dniu 30 maja 2020 r. przed wypowiedzeniem znieważających treści i skierowaniem groźby przez podsądną, J. S. w jakikolwiek sposób ją prowokowała. Trudno</p>		

oczekiwać by w takim przypadku przyjmować takie ustalenie, bez oparcia w obdarzonym przymiotem wiarygodności materiałem dowodowym. To natomiast, że między oskarżonymi a pokrzywdzonymi od dłuższego czasu istnieje konflikt, a osoby te są względem siebie wrogo nastawione i niejednokrotnie się kłócą nie może być interpretowane jako wyzywające i prowokacyjne zachowanie pokrzywdzonej. Dlatego też fakt kierowania przez pokrzywdzonych nieprzyjemnych treści w stosunku do oskarżonej za pośrednictwem wiadomości SMS oraz komunikatora Messenger nie mógł mieć decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. To bowiem, że w przeszłości również pokrzywdzeni pozwalali sobie na niestosowne treści względem oskarżonej nie niweluje tego, że w dniu 30 maja 2020 r. to właśnie S. R. najpierw znieważyla słowami wulgarnymi J. S. i S. K., a następnie wypowiedziała groźbę pozbawienia życia w stosunku do pokrzywdzonej. Opisane zachowania oskarżonej nastąpiły chociaż pokrzywdzona tego dnia w czasie inkryminowanych wydarzeń w żaden sposób nie prowokowała oskarżonej. Stwierdzenie to nie obejmuje natomiast całokształtu relacji zarówno wcześniejszych, jak późniejszych między skłóconymi sąsiadami.

Wniosek

Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Ze zgromadzonego materiału dowodowego (w tej części jaka została obdarzona przymiotem wiarygodności) nie wynikało w żaden sposób by pokrzywdzona w przebiegu zdarzeń z dnia 30 maja 2020 r. objętych aktem oskarżenia prowokowała oskarżoną do popełnienia przypisanego jej czynu.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na braku ustalenia faktów, mających relewantne dla sprawy znaczenie w optyce znamion zarzucanego przestępstwa, a mianowicie że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pokrzywdzona inicjowała konflikty sąsiedzkie z oskarżoną, np. poprzez wyrzucenie z góry przez okno popiołu, wyrzucenie rzeczy należących do oskarżonych ze wspólnego strychu, podczas gdy każdy z sąsiadów trzymał tam swoje rzeczy i innym sąsiadom nie przeszkadzały rzeczy oskarżonych, że pokrzywdzeni nie obawiali się oskarżonych, co wynika bezpośrednio z niekwestionowanych co do wiarygodności zeznań świadka H. S., - pokrzywdzona inicjowała konflikty sąsiedzkie z oskarżoną, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

np. poprzez wyrzucenie rzeczy należących do oskarżonych ze wspólnego strychu, pokrzywdzonej przeszkadza wszystko co się dzieje na wspólnym podwórku, pokrzywdzona chciała kiedyś pozbiierać wśród sąsiadów podpisy celem usunięcia oskarżonej z miejsca zamieszkania, pokrzywdzona jest osobą wulgarną, pokrzywdzona wulgarnie ubliżała oskarżonej w obecności jej małoletniej córki oraz policjantów, a także że pokrzywdzeni nie sprawiają wrażenia, aby obawiali się oskarżonych, co wynika bezpośrednio z niekwestionowanych co do wiarygodności zeznań świadka A. S.,

- pokrzywdzona usunęła rzeczy należące do oskarżonych ze wspólnego strychu, pojawiły się konflikty między stronami m.in. na skutek zostawiania niedopałków papierosów czy niesprzątania po psie, że podczas sytuacji konfliktowych między stronami obie strony mówiły podniesionym głosem, a nadto nigdy nie było takiej sytuacji, ażeby J. M. wydał oskarżonej polecenie, że ma weekend na opróżnienie strychu, co wynika bezpośrednio z niekwestionowanych co do wiarygodności zeznań świadka J. M.,

- że którakolwiek ze stron obawiała się drugiej, a także że oskarżeni nie są osobami konfliktowymi oraz że nigdy nie było sytuacji, aby oskarżony zaatakował z nożem męża E. S., co wynika bezpośrednio z niekwestionowanych co do wiarygodności zeznań świadka E. S..

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Przedmiotowy zarzut został przez Sąd odwoławczy odwzorowany zgodnie z jego literalnym brzmieniem przedstawionym w apelacji by ukazać jego chaotyczność i powtarzalność tych samych okoliczności, co niekorzystnie wpływa na jakość wniesionego środka odwoławczego. Co więcej obrońca skupiał się na okolicznościach nieistotnych dla przedmiotowej sprawy, którą objęto jedno zdarzenie z dnia 30 maja 2020 r. (w apelacji omyłkowo datowane jest ono na 20 maja 2020 r.). Zadaniem Sądu Rejonowego nie było prowadzenie postępowania dowodowego mającego na celu ustalenie całokształtu wzajemnych relacji oskarżonych i pokrzywdzonych, a także przebiegu istniejącego między nimi konfliktu. Okoliczności te pozostawały bez istotnego wpływu na sprawstwo i winę S. R., ustalone w oparciu o wiarygodne dowody zgromadzone w tej sprawie. Bezsporne jest, że wspomniany konflikt między oskarżonymi a pokrzywdzonymi istniał i obie strony tego zatargu nie pozostawały sobie dłuższe, wzajemnie utrudniając sobie normalne funkcjonowanie w stosunkach sąsiedzkich. Ustalenia w tym zakresie uczuliły jeszcze Sąd I instancji by zachować odpowiednią ostrożność przy ocenie zeznań pokrzywdzonych i wyjaśnień oskarżonych S. R. i P. R.. Sąd ten uwzględniając specyfikę tych sąsiedzkich stosunków zasadnie uznał, że w trakcie zdarzeń z dnia 30 maja 2020 r. to S. R. była stroną aktywną, dopuściła się wpierw znieważenia słowami wulgarnymi pokrzywdzonych, a następnie groziła pozbawieniem życia J. S., która to groźba wzbudziła u adresatki uzasadnioną

<p>obawę jej spełnienia. Brak jest dowodów na to by pokrzywdzona w przebiegu inkryminowanych zdarzeń prowokowała w jakikolwiek sposób oskarżoną, o czym była już mowa powyżej. Dlatego też w pełni uzasadnione było uznanie winy i sprawstwa S. R. w zakresie zarzucanego jej czynu wyczerpującego znamiona z art. 216 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Natomiast okoliczności podniesione w omawianym zarzucie okazały się bez znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Okoliczności, do których odnosił się zarzut nie były relewantne dla kontrolowanej sprawy. Okazały się nieudaną próbą przedstawienia pokrzywdzonych w złym świetle w celu pozbawienia całkowicie ich zeznań wartości dowodowej.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne ustalenie, że przedłożone przez obronę wiadomości SMS i z komunikatora Messenger, które oskarżona otrzymywała od pokrzywdzonych, wskazują na obecne relacje między pokrzywdzonymi a oskarżonymi, podczas gdy wiadomości te wysłane zostały przez pokrzywdzonych w styczniu 2020 r., a zatem kilka miesięcy przed datą zdarzenia, co wskazuje na prowokowanie i znieważanie oskarżonych przez pokrzywdzonych przez długi okres przed datą zarzucanego czynu.</p>	# niezasadny
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten stanowił po części kontynuację wskazań apelującego z zarzutu omówionego powyżej w pkt 3.6. Przedstawione przez S. R. wiadomości SMS oraz z komunikatora Messenger, wysłane przez pokrzywdzonych do podsądnej pochodziły ze stycznia 2020 r., czyli miały miejsce kilka miesięcy przed inkryminowanym zdarzeniem. W tej sytuacji niepoprawne było stwierdzenie Sądu Rejonowego, że wiadomości te wskazywały na obecne relacje stron. Przy czym to krytykowane w apelacji określenie nie znalazło się w części 1.1. uzasadnienia „Fakty uznane za udowodnione” tylko w części 2. „Ocena dowodów”. Nie sposób więc uznać, że wskazanie to było ustaleniem faktycznym, a była to jedynie uwaga dodatkowa poczyniona w ramach oceny wiarygodności dowodów z wydruków wiadomości SMS i z komunikatora Messenger. Dostrzeżona nieścisłość nie miała</p>		

jednak żadnego negatywnego wpływu na poprawność oceny wymienionych dowodów, a przez to tym bardziej pozostawała bez wpływu na prawidłowość wydanego wyroku skazującego wobec S. R.. Warto zaakcentować, że nawet w wypadku gdyby omawiana okoliczność została poczyniona w ramach ustaleń faktycznych to również nie można byłoby uznać tego zarzutu za uzasadniony. Bowiern tego typu zarzut może zostać uwzględniony przez organ odwoławczy jedynie w wypadku, gdy mógł mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia (art. 438 pkt 3 kpk). Tymczasem to, że wiadomości tekstowe przedłożone do akt sprawy pochodziły sprzed kilku miesięcy przed zdarzeniem było bez znaczenia dla poprawności wydanego rozstrzygnięcia. Upřednie kierowanie tego typu wiadomości do oskarżonej przez pokrzywdzonych nie mogło być interpretowane jako przejaw prowokacyjnego zachowania pokrzywdzonych odnośnie zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r. Nawet bowiem jeżeli J. S. i S. K. od pewnego czasu zachowywali się niepoprawnie w stosunku do podsądnych, a konflikt miał charakter obustronny, nie uprawniało to oskarżonej do popełnienia na ich szkodę przestępstwa. W takich przypadkach, jeżeli zachowania sąsiadów byłyby dla oskarżonej nader uciążliwe i godziły w jej dobra prawne powinna zwrócić się do odpowiednich organów powołanych do reagowania w takich sytuacjach, a nie sama „wymierzać sprawiedliwość”.

Wniosek

<p>Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy rzeczywiście niepoprawnie określił czasookres kiedy zostały wysłane do oskarżonej przedłożone do akt sprawy wiadomości tekstowe od pokrzywdzonych. Jednakże nie miało to żadnego wpływu na prawidłowość wydanego orzeczenia kończącego postępowanie i nie mogło doprowadzić do uwzględnienia wniosków obrony o dokonanie modyfikacji tego rozstrzygnięcia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.8.</p>	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne ustalenie, że nagranie video obrazujące pokrzywdzonych wyrzucających rzeczy należące do oskarżonych ze wspólnego strychu po zdarzeniu z dnia 20 maja 2020 r. wskazuje jedynie na słownictwo, jakim na co dzień posługują się oskarżeni, podczas gdy na nagraniu nie słychać oskarżonych albowiem film nagrywany był przez sąsiadów oskarżonych, a nadto z prawidłowo ocenionego co do wiarygodności nagrania należało wyciągnąć przede wszystkim</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>wniosek, że groźby oskarżonej nie wywołały u pokrzywdzonej obawy, że zostaną zrealizowane albowiem pokrzywdzona po okresie zarzucanego czynu nadal wszczyniała, prowokowała konflikty sąsiedzkie, a z pewnością nie zachowywała się jak ofiara przestępstwa gróźb karalnych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z treścią nagrania wideo, do którego odnosi się przedmiotowy zarzut, zgodził się z obrońcą, iż nagranie nie zawiera głosów oskarżonych tylko parę innych dwóch osób. Dowód ten nie został zarejestrowany przez podsądnych, a więc wulgaryzmy i sformułowania na nim słyszane nie pochodzą od oskarżonych. Chybione było więc stwierdzenie, że dowód ten wskazywał na słownictwo jakim na co dzień posługuje się małżeństwo R.. Sąd Rejonowy nie odtwarzał nagrania na rozprawie, z udziałem stron i mylnie przyjął, że to oskarżeni są jego autorami. Tym nie mniej nagranie nie dotyczyło zdarzenia objętego aktem oskarżenia, nie obrazowało ono nawet wzajemnych relacji między oskarżoną S. R. a pokrzywdzonymi. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wspomina o nim tylko w ramach „Oceny dowodów”, a nie „Ustaień faktycznych”. Niepoprawność podniesionej przez apelującego okoliczności nie miała żadnego wpływu na treść wydanego orzeczenia. Nie miał przy tym zupełnie racji obrońca twierdząc, że treść tego nagrania świadczy o tym, że groźba oskarżonej nie wywołała u pokrzywdzonej obawy, że zostanie zrealizowana. Zagadnienie to zostało</p>		

już omówione w pkt 3.4., do którego Sąd Okręgowy z tego miejsca odsyła.		
Wniosek		
Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy rzeczywiście w sposób niepoprawny uznał, że nagranie wideo obrazujące wyrzucanie rzeczy oskarżonych przez pokrzywdzonych ze wspólnego strychu, zawiera słownictwo jakim na co dzień posługują się oskarżeni, kiedy w rzeczywistości to nie podsądni są osobami słyszalnymi na nagraniu. Jednak nie miało to żadnego wpływu na prawidłowość wydanego orzeczenia skazującego i nie mogło doprowadzić do uwzględnienia wniosków obrony o zmianę treści zaskarżonego rozstrzygnięcia.		
Lp.	Zarzut	
3.9.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez brak ustalenia, że bezpośrednio po zdarzeniu pokrzywdzona groziła oskarżonej „tę kurwę zniszczę”, podczas gdy:</p> <p>- z przedłożonego do akt niniejszej sprawy przez pokrzywdzonych</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>nagrania dźwiękowego z dnia zdarzenia wynika, że pokrzywdzona J. S. w odpowiedzi na słowa oskarżonej skierowała wobec oskarżonej groźbę „tę kurwę zniszczę”, która to groźba połączona była również ze zniewagą oskarżonej,</p> <p>- z wyjaśnień oskarżonej wynika, że pokrzywdzona J. S. skierowała wobec wchodzącej do swojego mieszkania po zakończeniu interwencji policji oskarżonej groźbę „teraz cię kurwo załatwię”, która to groźba była połączona ze zniewagą oskarżonej,</p> <p>które to okoliczności wskazują na brak obawy u pokrzywdzonej, że rzekome groźby ze strony oskarżonej zostaną spełnione, a nadto ze strony postępowania posługują się we wzajemnych stosunkach obraźliwymi zwrotami, które w tych okolicznościach nie stanowią gróźb karalnych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z nagraniem dźwiękowego (20200530_201312) nie zgodził się z obrońcą, że głos kobiety na nagraniu, który wykrzykuje wyzwiska oraz słowa „ja tę kurwę zniszczę” należał do pokrzywdzonej J. S.. Uznał wręcz, że ten zarzut stanowił próbę manipulacji dowodowej. Po pierwsze, należy przypomnieć, że dowodowe nagranie audio dostarczyła pokrzywdzona dla potwierdzenia agresywnego zachowania oskarżonej tuż po odjeździe Policji gdy zabrano jej męża. Pokrzywdzona zatem zgłaszała, że to oskarżona</p>		

jest na nagraniu. Nielogiczne byłoby gdyby J. S. składała do akt sprawy dowody świadczące na jej niekorzyść. Po drugie, należało dostrzec i zrobił to Sąd Rejonowy, że obok głosu kobiety zarejestrowany został głos dziecka (dziewczynki), proszący krzyżącą kobietę nazywając ją „mamą” by przestała dalszego wyzywania i krzyków, a także wróciła do domu. Pokrzywdzona J. S. nie ma córki, tylko jednego syna – K.. Córki ma natomiast oskarżona S. R., co identyfikowałoby dodatkowo właśnie jej głos na nagraniu. Okoliczność ta dodatkowo potwierdza, że to nie pokrzywdzona, a oskarżona wykrzykiwała wyzwiska zarejestrowane na nagraniu audio. obrońca oskarżonej zapytany na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 września 2022 r. o podstawy stwierdzenia, że na nagraniu słyszalny jest głos pokrzywdzonej nie był w stanie podać racjonalnych argumentów przemawiających za trafnością jej stanowiska. Nie można bowiem za miarodajne uznać stwierdzenia, że identyfikację głosu apelujący przeprowadził na podstawie rozmowy z oskarżoną. Zdziwiałoby byłoby bowiem gdyby S. R., która od początku postępowania kategorycznie zaprzeczała swojemu sprawstwu i przedstawiała pokrzywdzoną w jak najgorszym świetle, nagle przyznała się że to ona została nagrana, gdyż zburzyłoby to kreowaną przez nią linię obrony. Natomiast ten fragment wyjaśnień oskarżonej, w którym opisywała ona rzekomą groźbę wypowiedzianą wobec niej przez pokrzywdzoną bezpośrednio po opuszczeniu posesji przez interweniujących policjantów został w toku weryfikacji materiału dowodowego odrzucony jako

niewiarygodny. Nieuzasadnione w takim przypadku było oczekiwanie obrońcy by w oparciu o ten dowód, Sąd Rejonowy czynił ustalenia faktyczne odpowiadające linii obrony i przyjął, że wspomniana groźba i wyzwiska padły z ust J. S.. Znamienne jest przy tym, że obrona w toku postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji nie zgłaszała zastrzeżeń do złożonego przez pokrzywdzoną nagrania audio, dopiero w apelacji kwestionując identyfikację głosu osoby krzyczącej i wygrażającej. Potraktowano to jako kolejny nieskuteczny zabieg zmierzający do osłabienia wiarygodności pokrzywdzonej.

Wniosek

Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Ponownie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych został zbudowany na podstawie dowodów, trafnie ocenionych przez organ meriti jako niewiarygodne. Z kolei wobec błędnej interpretacji przebiegu wydarzeń z nagrania audio, które miały miejsce tuż po inkryminowanych czynach, zarzut ten skazany był na niepowodzenie w instancji odwoławczej. Brak było zatem jakichkolwiek rzeczowych

<p>podstaw aby uwzględnić wnioski końcowe apelacji i zmienić zaskarżony wyrok w sposób oczekiwany przez obrońcę.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.10.</p>	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że w dniu 20 maja 2020 r. oskarżona skierowała pod adresem J. S. groźby karalne pozbawienia życia, które to groźby wywołały u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, iż mogą być spełnione, podczas gdy prawidłowa, wszechstronna, uwzględniająca zasady logiki i doświadczenia życiowego ocena zebrane w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na poczynienie takich ustaleń faktycznych, a zwłaszcza, że rzekoma groźba wywołała uzasadnioną obawę spełnienia, co dalej skutkowało obrazą prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 190 § 1 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Konstruując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie można zapominać, że tego typu zarzut nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd przy tej czynności. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd</p>		

błędu w ustaleniach faktycznych. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błędności rozumowania i wnioskowania), czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 14/22, Legalis nr 2714796).

Tymczasem apelujący podnosząc przedmiotowy zarzut nie wykazał żadnych uchybień po stronie organu meriti w zakresie zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Obrońca oskarżonej nie wykazał żadnych konkretnych nieprawidłowości przy procesie wnioskowania z wiarygodnych dowodów na temat faktów. Skarżący ograniczył się do zaprezentowania własnego poglądu na temat braku spełnienia ustawowych znamion przestępstwa z art. 190 § 1 kk, opierając się wyłącznie na tej części wyjaśnień S. R., jaka została oceniona za niewiarygodną. Taki sposób negowania trafności ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, nie mógł przynieść oczekiwanych rezultatów. Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, w części uznanej za wiarygodny, dawał jednoznacznie podstawy dla

<p>stwierdzenia, iż w dniu 30 maja 2020 r. S. R. wypowiedziała pod adresem J. S. groźby pozbawienia jej życia, wzbudzając u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia. Sąd I instancji w uzasadnieniu konkretnie też podał okoliczności świadczące o zobiektywizowanym charakterze tych obaw. Zostały więc wyczerpane absolutnie wszystkie znamiona tego typu przestępstwa, przez co przypisanie podsądnej odpowiedzialności karnej za tego typu przestępstwo było działaniem poprawnym i oczekiwanym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Wszystkie ustalenia faktyczne dotyczące wyczerpania ustawowych znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk były poprawne i oparte w całości na wiarygodnym materiale dowodowym, czego nie można było powiedzieć o wskazaniach obrońcy oskarżonej, który w nieudolny sposób zmierzał do uzyskania korzystnego dla podsądnej zakończenia procesu. W tej sytuacji nie było możliwości uwzględnienia zgłoszonych licznie wniosków końcowych apelacji.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.11.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez brak ustalenia, że pokrzywdzona swoim zachowaniem sprowokowała oskarżoną, a także groziła oskarżonej „tę kurwę zniszczyć”.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten stanowi powtórzenie materii, która została już omówiona w pkt 3.5. oraz 3.9. Wystarczające jest więc odesłanie z tego miejsca do lektury podanych fragmentów uzasadnienia.		
Wniosek		
Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Niezasadność wniosków końcowych apelacji również została już stwierdzona powyżej w pkt 3.5. oraz 3.9.		
Lp.	Zarzut	

<p>3.12.</p>	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 216 § 1 kk:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu sprzecznej z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zeznań pokrzywdzonych J. S. i S. K. i uznaniu ich za w pełni wiarygodne w zakresie, w jakim pokrzywdzeni wskazali, że nie kierowali pod adresem oskarżonych wulgaryzmów zarówno w dniu zdarzenia, jak i we wcześniejszych stosunkach z oskarżonymi, a nadto że nie inicjowali konfliktów z oskarżonymi, nie wiedzą co jest przyczyną konfliktu pomiędzy nimi oraz jakoby sąsiedzi również skarżyli się na zachowanie oskarżonych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie krytyczna uwaga do apelującego, rozbicie zarzutów na te dotyczące przestępstwa z art. 190 § 1 kk oraz te dotyczące przestępstwa z art. 216 § 1 kk było zbędne skoro dotyczyły one jednego czynu zarzucanego oskarżonej mającego wyczerpywać znamiona obu tych występów. Zdecydowanie polecanym było łączne ujęcie zarzutów co do obu tych przestępstw, zwłaszcza że apelujący nie ustrzegł się przeplatania argumentów co do obu tych karalnych zachowań. Aby jednak nie burzyć całkowicie porządku zgłoszonych zarzutów i przypadkowo nie pominąć licznie podanych powodów odwoławczych,</p>		

zostały one zarejestrowane w uzasadnieniu tak jak zostały podane w apelacji.

Natomiast należało stwierdzić, iż organ odwoławczy wyraził już wiążące i wyczerpujące stanowisko odnośnie poprawności oceny dowodów osobowych w postaci zeznań pokrzywdzonych J. S. oraz S. K. w pkt 3.1. niniejszego uzasadnienia i rozważania te dotyczą również części wskazań świadków w temacie znieważenia ich przez S. R. w dniu 30 maja 2020 r. Powielanie w tym miejscu tych samych treści byłoby bezcelowe, dlatego od tego odstąpiono. Organ II instancji wyjaśnił już też, że Sąd I instancji dokonując oceny osobowego materiału dowodowego skupił się jedynie na tych elementach, które dotyczyły inkryminowanych sytuacji z dnia 30 maja 2020 r. Sąd Rejonowy nie zajmował się badaniem i ustalaniem genezy i przebiegu konfliktu sąsiedzkiego, niewątpliwie istniejącego już od pewnego czasu pomiędzy pokrzywdzonymi a oskarżonymi. Okoliczności te nie były bowiem decydujące dla ustalenia, czy w dniu 30 maja 2020 r. S. R. znieważyla słowami wulgarnymi J. S. i S. K. oraz groziła J. S. pozbawieniem jej życia. Zbędne więc było odwoływanie się w apelacji do różnych kłótni i nieporozumień mających miejsce między stronami w okresie poprzedzającym czas inkryminowanych zdarzeń. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że brak jest wiarygodnych dowodów świadczących o tym by bezpośrednio przed wystąpieniem bezprawnych zachowań S. R., pokrzywdzona J. S. w dniu 30 maja 2020 r. paląc w oknie papierosa wypowiadała wyzywające treści w stosunku do oskarżonych wracających z ogródka do domu, czy też w inny sposób prowokowała

podświadną. Na takie zachowanie pokrzywdzonej wskazywała jedynie podsądna w swoich wyjaśnieniach, które w tej części zostały ocenione jako niewiarygodne. Okoliczności takich nie podawał nawet jej mąż, który miał być z S. R. wtedy kiedy przechodzili oni nieopodal pokrzywdzonej wychylającej się z okna mieszkania. Pewne niespójności w zeznaniach J. S. i jej partnera dotyczące różnych zachowań oskarżonej w przebiegu konfliktu sąsiedzkiego niezwiązane bezpośrednio z sytuacją z dnia 30 maja 2020 r. nie miały wpływu na wiarygodność ich wskazań dotyczących stricte zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania w tej sprawie. To zaś, że część zeznań wymienionych osób wzbudziła zastrzeżenia Sądu I instancji (przy czym akurat dotyczyło to okoliczności nieobjętych niniejszym postępowaniem apelacyjnym) nie oznaczało automatycznie braku wiarygodności kluczowej części ich zeznań. obrońca oskarżonej starając się przekonać, że i w tej części należało odmówić pokrzywdzonym wiarygodności był nieobiektywny i opierał się na założeniu, iż jedynie wyjaśnienia jego klientki (złożone w końcowej fazie postępowania) są wartościowe, a wszystkie dowody z nimi niezgodne winny być odrzucone. Tymczasem, obiektywnie to właśnie ta druga pula dowodów w świetle reguł z art. 7 kpk zasługiwała na wiarygodność. Zaskakująca jest teza jakoby ekskulpował zachowanie S. R. kwalifikowane z art. 216 § 1 kk fakt używania na co dzień słów wulgarnych w środowisku sąsiedzkim, do którego należeli pokrzywdzeni i oskarżona. Przestępstwa tego typu mogą bowiem dopuścić się zarówno osoby, które w swoim słownictwie nie

uznają wulgaryzmów, jak i te często takich słów używające. Ich sytuacja karnoprosesowa w żaden sposób się od siebie nie różni. To bowiem, że dana osoba używa tego typu słów w codziennej rozmowie nie upoważnia jej do znieważania za ich pomocą innych ludzi. Również osoba będąca adresatem takich obraźliwych epitetów za każdym razem ma prawo czuć się urażona, gdyż słowa takie naruszają prawo człowieka do czci i poczucia godności. Tak więc zagadnienie to, wielokrotnie przywoływane w środку odwoławczym, pozostawało bez absolutnie żadnego wpływu na bezprawność zachowania S. R.. Kwestia wyzwisk zarejestrowanych na nagraniu przedłożonym do akt sprawy przez pokrzywdzoną została już omówiona w pkt 3.9. Konkludując, Sąd odwoławczy obejmując kontrolą instancyjną prawidłowość oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonych w zakresie przypisanego S. R. czynu z art. 216 § 1 kk nie dostrzegł żadnych nieprawidłowości również w tej części przeprowadzonej weryfikacji materiału dowodowego i dlatego w pełni ją zaakceptował. Przeciwnie wskazania obrońcy były natomiast chybione.

Wniosek

Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek uchybień w zakresie oceny zgromadzonych w tej sprawie dowodów (w szczególności zeznań pokrzywdzonych). Nie stwierdzono więc naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. 7 kpk. Skoro przeprowadzona weryfikacja materiału dowodowego okazała się słuszna, a nadto ustalenia faktyczne poczynione na podstawie jedynie wiarygodnych dowodów były trafne to nie było powodów by w instancji odwoławczej wydać orzeczenie zgodne z wnioskami apelującego.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.13.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 216 § 1 kk:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu sprzecznej z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny wyjaśnień oskarżonej i uznaniu ich za niewiarygodne.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Organ odwoławczy swoje stanowisko na temat prawidłowości oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonej S. R. zawarł w pkt 3.3. niniejszego uzasadnienia.		

Wszystkie przedstawione tam rozważania dotyczą również tego fragmentu wskazań podsądnej, w którym zaprzeczała ona znieważeniu pokrzywdzonych w dniu 30 maja 2020 r. Kluczowy był fakt, że zaprzeczenia oskarżonej nie znajdowały żadnego potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, a nadto stały one w opozycji do wiarygodnych zeznań pokrzywdzonych J. S. i S. K.. Nie sposób nie dostrzec także tego, że interwencję Policji przeprowadzoną w dniu 30 maja 2020 r. zainicjowało zgłoszenie dokonane przez pokrzywdzoną właśnie z powodu owych zniewag. Gdyby nie miała ona podstaw do wezwania na miejsce zdarzenia patrolu Policji nie uczyniłaby tego, gdyż w ten sposób narażałaby się na odpowiedzialność za bezpodstawne zawiadomienie organów ścigania. Ponadto J. S. od samego początku kiedy policjanci dotarli do miejsca jej zamieszkania wskazywała na znieważenie jej oraz S. K. przez oskarżoną oraz P. R., a tożsamy opis tej sytuacji przedstawiała w trakcie całego postępowania. Znamienny jest przy tym fakt, że P. R. skazany za występki z art. 216 § 1 kk na szkodę J. S. i S. K. nie zaskarżył wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie i orzeczenie to jest już prawomocne. Racjonalnym w takim przypadku było odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej i działanie takie ze strony Sądu Rejonowego było w pełni poprawne oraz zgodne z dyrektywami oceny dowodów ustanowionymi w art. 7 kpk.

Wniosek

Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.

zasadny

	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględniania powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek uchybień w zakresie oceny zgromadzonych w tej sprawie dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonej S. R.. Nie stwierdzono żadnego naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. 7 kpk dotyczących zarzutu znieważenia J. S. słowami wulgarnymi. Skoro przeprowadzona weryfikacja materiału dowodowego okazała się słuszna, a nadto ustalenia faktyczne poczynione na podstawie jedynie wiarygodnych dowodów były trafne to nie było powodów by w instancji odwoławczej wydać orzeczenie zgodne z wnioskami apelującego.		
Lp.	Zarzut	
3.14.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 216 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na braku ustalenia, że podczas zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r. zniewagę ze strony oskarżonej wywołało wyzywające się zachowanie pokrzywdzonych oraz że doszło do zniewagi wzajemnej ze strony pokrzywdzonych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zgromadzony materiał dowodowy, w części uznanej za wiarygodny, nie dawał podstaw dla ustalenia, że podczas zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r. zniewagę ze strony oskarżonej wywołało wyzywające się zachowanie pokrzywdzonych oraz doszło do zniewagi wzajemnej ze strony pokrzywdzonych. Dlatego też takie ustalenie nie zostało przez Sąd I instancji poczynione. Przeciwnie stanowisko obrońcy na omawiany temat opierało się na niewiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonej, błędnie zinterpretowanej treści nagrania audio (20200530_201312) oraz zeznaniach kilku sąsiadów, którzy nie mieli żadnej wiedzy na temat zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r., a opisywali wzajemne relacje pokrzywdzonych i oskarżonych zarówno przed, jak i po inkryminowanej sytuacji. Taka budowa rozpoznawanego zarzutu już powodowała niemożność przychylenia się do niego. Bowiem sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego stanowiska nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt II AKa 48/20, Legalis nr 2499614), a tego po stronie obrońcy oskarżonej zabrakło. Sąd Okręgowy nie odnosił się odrębnie do kwestii ujętych w poszczególnych myślach tego zarzutu albowiem zostały one już zbadane i omówione powyżej.</p>	

Wniosek		
Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wiarygodne dowody nie dawały podstaw do poczynienia ustaleń sugerowanych w apelacji odnośnie prowokacyjnego zachowania pokrzywdzonych w dniu zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r. Tezy obrońcy zostały zbudowane na materiale dowodowym, odrzuconym w procesie jego weryfikacji jako niewiarygodny, co czyniło ten zarzut niezasadnym.		
Lp.	Zarzut	
3.15.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 216 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na braku ustalenia, że pokrzywdzeni i oskarżeni posługują się wzajemnie w codziennych stosunkach sąsiedzkich wulgarnym słownictwem, co wynika z długotrwałego konfliktu pomiędzy nimi, podczas gdy powyższą okoliczność potwierdzają wiadomości SMS i z komunikatora Messenger, które oskarżona otrzymywała od pokrzywdzonych, a także nagrania dźwiękowe i zeznania świadków.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd orzekający w I instancji nie czynił tego typu ustaleń faktycznych, ponieważ nie zajmował się on badaniem przebiegu konfliktu pokrzywdzonych z oskarżonymi, w tym sposobu ich wzajemnego odnoszenia się do siebie. Rzeczywiście na podstawie znajdujących się w aktach sprawy wydruków wiadomości SMS i z komunikatora Messenger można stwierdzić, że również pokrzywdzeni nie przebiegają w słowach wobec oskarżonych. Niemniej jednak nie ma to żadnego znaczenia dla niniejszej sprawy karnej. Korespondencja ta prowadzona była bowiem w styczniu 2020 r., a więc dużo wcześniej aniżeli doszło do znieważenia pokrzywdzonych J. S. i S. K. przez oskarżoną. Brak też było podstaw dowodowych aby z tego tytułu przyjmować, że dnia 30 maja 2020 r. pokrzywdzeni wypowiadali niestosowne, obraźliwe sformułowania w stosunku do oskarżonych. Natomiast mające w przeszłości miejsce pewne zachowania pokrzywdzonych nie uprawniały S. R. do znieważenia J. S. i S. K. w dniu 30 maja 2020 r. Jeżeli oskarżona czuła się urażona konkretnymi słowami pokrzywdzonych powinna zawiadomić o takich incydentach organy ścigania albo złożyć prywatny akt oskarżenia do sądu, czego jednak nie uczyniła. Powoływanie się zatem na te okoliczności po tak długim czasie nie było żadnym usprawiedliwieniem jej bezprawnego zachowania z dnia 30 maja 2020 r.</p>	

Wniosek		
Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględniania powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
3.16.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 216 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że wiadomości SMS i z komunikatora Messenger, które oskarżona otrzymywała od pokrzywdzonych, wskazują na obecne relacje między pokrzywdzonymi a oskarżonymi, podczas gdy wiadomości te wysłane zostały przez pokrzywdzonych w styczniu 2020 r., a zatem kilka miesięcy przed datą zdarzenia, co implikuje wniosek, że pokrzywdzeni prowokowali, obrażali i kierowali pod adresem oskarżonych wulgaryzmy na długi czas przed datą zdarzenia.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Tożsamy treściowo zarzut został rozpoznany w pkt 3.7. Wystarczające było więc odesłanie z tego miejsca		

do podanej części niniejszego dokumentu.		
Wniosek		
Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględniania powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wnioski końcowe apelacji również zostały omówione w pkt 3.7.		
Lp.	Zarzut	
3.17.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 216 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym ustaleniu, że nagranie video obrazujące pokrzywdzonych wyrzucających rzeczy należące do oskarżonych ze wspólnego strychu po zdarzeniu z 20 maja 2020 r. wskazuje jedynie na słownictwo, jakim na co dzień posługują się oskarżeni, podczas gdy na nagraniu nie słychać oskarżonych albowiem film nagrywany był przez sąsiadów oskarżonych, a nadto z nagrania należało wyciągnąć przede wszystkim wniosek, że w środowisku sąsiedzkim stron wulgaryzmy używane są na porządku dziennym.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Tożsamy treściowo zarzut został rozpoznany w pkt 3.8. Wystarczające było więc odesłanie z tego miejsca do podanej części niniejszego dokumentu.		
Wniosek		
Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględniania powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wnioski końcowe apelacji również zostały omówione w pkt 3.8.		
Lp.	Zarzut	
3.18.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 216 § 1 kk:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na braku ustalenia, że podczas zdarzenia z dnia 30 maja 2020 r. zniewagę ze strony oskarżonej wywołało wyzywające się zachowanie pokrzywdzonych oraz że doszło do zniewagi wzajemnej ze strony pokrzywdzonych, a także że pokrzywdzeni i oskarżeni posługują się wzajemnie w codziennych stosunkach sąsiedzkich wulgarnym słownictwem, co wynika</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	z długotrwałego konfliktu pomiędzy stronami.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wszystkie poruszone w tym miejscu zagadnienia zostały już rozpoznane w pkt 3.12., 3.14. oraz 3.15. Wystarczające było więc odesłanie z tego miejsca do podanych fragmentów niniejszego dokumentu.		
Wniosek		
Takie same jak przytoczone powyżej w pkt 3.3.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględniania powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wnioski końcowe apelacji również zostały omówione w pkt 3.12., 3.14. oraz 3.15.		
Lp.	Zarzut	
3.19.	<p><u>W zakresie przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 190 § 1 i art. 216 § 1 kk:</u></p> <p>Rażąca niewspółmierność kary grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych po 20 zł każda poprzez nienadanie właściwego znaczenia okolicznościom popełnionego przez oskarżoną czynu, a przede</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>wszystkim nieuwzględnienie długotrwałego konfliktu sąsiedzkiego pomiędzy stronami, faktu prowokowania oskarżonych przez pokrzywdzonych, wzajemnych relacji stron i charakterystyki słownictwa jakim strony posługują się względem siebie na co dzień, co rzutuje na stopień społecznej szkodliwości czynu jak i okoliczności dotyczące wymiaru kary.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła trafności wskazań zawartych w apelacji odnośnie niewspółmierności kary w wymiarze 40 stawek dziennych po 20 zł każda orzeczonej w stosunku do S. R. za przypisany jej czyn stanowiący przestępstwo z art. 216 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy czyniąc rozważania co do wymiaru kary wziął pod uwagę wszystkie występujące w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące nadając im odpowiednią wartość i znaczenie. Skutkowało to wymierzeniem kary adekwatnej do czynu przypisanego podsądnej. Podobnie trafne było wnioskowanie Sądu I instancji w zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuściła się podsądna oraz stopnia jej winy. Przeciwnie wskazania obrońcy oskarżonej były zupełnie nietrafione. Sąd odwoławczy by nie powtarzać wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących występujących w badanej sprawie, a także argumentów przemawiających za oceną stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawczyni</p>		

wskazuje, że w pełni aprobuje wszystkie rozważania poczynione w tej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd niższej instancji. Z kolei argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym nie podważyła skutecznie żadnego z tych aspektów dotyczących wymiaru kary. obrońca oskarżonej przedstawił jedynie swoje subiektywne stanowisko o rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, nie podpierając go właściwie żadną rzeczową argumentacją. Dostrzec jeszcze należało, że obrońca odwoływał się przy tym do okoliczności, jakie nie wystąpiły w badanej sprawie. Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego S. R. nie był bowiem niski, jak przekonywał w apelacji obrońca i nie było podstaw by przyjmować jakiegokolwiek sprowokowanie czynu oskarżonej zachowaniem pokrzywdzonych. Także przebieg i skutki zdarzenia w żaden sposób nie wpływały na konieczność zmniejszenia wymiaru kary. Kwestia rzekomego prowokacyjnego zachowania pokrzywdzonego została szeroko omówiona w poprzedniej części uzasadnienia, gdzie wielokrotnie podkreślono brak podstaw do przyjęcia takiego ustalenia faktycznego. Reasumując, obrońca w żaden sposób nie wykazał by kara (najłagodniejsza rodzajowo i w stosunkowo niewielkim wymiarze stawek dziennych) orzeczone przez Sąd była rażąco niewspółmierna. Organ odwoławczy nie miał również żadnych zastrzeżeń do określonej przez Sąd wysokości stawki dziennej grzywny ukształtowanej z uwzględnieniem okoliczności wymienionych w art. 33 § 3 kk na poziomie zbliżonym do minimalnej

wysokości określonej przepisami prawa.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie wymiaru kary grzywny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by rzeczywiście kara grzywny wymierzona wobec S. R. za przypisany jej czyn była rażąco niewspółmierna. Nie zaistniały żadne podstawy dla odstąpienia wobec oskarżonej od wymierzenia jej kary, zwłaszcza mając na względzie stopień społecznej szkodliwości tego czynu i winy oraz brak refleksji nad swoim zachowaniem. Ta ostatnia okoliczność powinna być poczytana w kontekście postawy sprawcy po popełnieniu przestępstwa, która w tym przypadku nie zasługiwała na pozytywne uwzględnienie przy wymiarze kary. W związku z powyższym Sąd nie widział też podstaw aby zakończyć proces warunkowym umorzeniem postępowania wobec S. R., a tym bardziej umorzeniem postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu. Orzeczenie kary wobec oskarżonej było w realiach rozpatrywanej sprawy konieczne aby uświadomić jej naganność takich zachowań		

oraz oddziaływać prewencyjnie na przyszłość, zniechęcając ją do tego typu bezprawnych działań wobec sąsiadów.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu – adw. P. C. wniosła w śródku odwoławczym o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej za postępowanie odwoławczym. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została zaś ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).</p> <p>Sąd Okręgowy nie uznał zasadności wniosku obrońcy o zasądzenie kosztów wynagrodzenia za obronę z urzędu na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, o co wnioskował w apelacji skarżący. Zgodnie bowiem z przywołanym przez skarżącego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 roku sygn. akt SK 66/19, uchylono § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Z powyższego wynika, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego odnosiło się do zupełnie innego aktu prawnego (choć o zbliżonym mechanizmie działania) aniżeli rozporządzenie na podstawie którego orzeczono w przedmiotowej sprawie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu. Chodzi o rozporządzenie regulujące aktualnie kwestię stawek wynagrodzenia adwokata działającego z urzędu, które weszło w życie w dniu 2 listopada 2016 r., co jednocześnie spowodowało zgodnie z § 23 rozporządzenia z 2016 r. utratę mocy rozporządzenia z 2015 r., przy czym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w</p>

życie rozporządzenia z 2016 r. stosowano przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji - § 22 rozporządzenia z 2016 r. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia z 2016 r. opłatę ustala się w wysokości określonej w rozdziałach 2-4, przy czym nie może ona przekraczać wartości przedmiotu sprawy, natomiast w § 4 ust. 2 przewidziano warunki, pozwalające na ustalenie opłaty w wysokości wyższej a nieprzekraczającej 150% opłaty. Zgodnie natomiast z § 17 ust. 4 rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r. opłata za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją wynosi 420 zł. Nadto na podstawie § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia wymienioną opłatę trzeba powiększyć o 23% podatku VAT. Sąd Okręgowy orzekając o kosztach postępowania zastosował właśnie te przepisy jako obowiązujące. Wskazane rozporządzenie wbrew twierdzeniom apelującego nie zostało uchylone – ani w wyniku wydania rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego ani też przez organ ustawodawczy – wobec czego należy domniemywać ich konstytucyjności. Uzasadnione jest zatem podejmowanie rozstrzygnięć w przedmiocie należnych adwokatom działającym z urzędu kosztów sądowych w procesach karnych właśnie w oparciu o wskazane wyżej regulacje prawne z 2016 r. Zdaniem Sądu Okręgowego przywołane powyżej akty prawne dotyczące zasad wynagradzania obrońców z urzędu są od siebie całkowicie odrębne. Zwrócić należy uwagę na inny mechanizm ustalania wynagrodzenia na gruncie rozporządzenia z 2016 r, który w założeniach odrębnie ustala sposób określenia wynagrodzeń adwokatów działających z urzędu od przyjętego w rozporządzeniu z 2015 r. Trybunał Konstytucyjny orzekając o § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r stwierdził niekonstytucyjność jedynie zindywidualizowanego przepisu prawnego, nie zaś wyrażonej w nim normy prawnej.

Sąd odwoławczy nie dostrzegł także podstaw do ustalenia wynagrodzenia obrońcy oskarżonej na poziomie przekraczającym stawkę minimalną określoną przepisami rozporządzenia z 2016 r. Apelujący nie wykazał by racjonalny nakład jego pracy, przedmiot i rozmiar sprawy czy stopień jej zawilosci uzasadniały przyznanie wyższego aniżeli minimalne wynagrodzenia za obronę z urzędu. Wbrew stanowisku obrońcy za takim rozstrzygnięciem nie przemawiał ani stopień zawilosci sprawy, który był niewielki ani uzasadniony nakład pracy adwokata. To, że obrońca sporządził

	<p>wielostronicową apelację (na 24 strony) z szeregiem powielanych zarzutów nie przekładało się na faktyczny stopień trudności tej sprawy, która zamykała się w jednym tomie (do uzasadnienia wyroku akta liczyły 178 kart). Brak było zatem podstaw dla uwzględnienia tego wniosku.</p>
3.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną S. R. od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w całości. Oskarżona nie posiada żadnego znaczącego majątku, od dłuższego czasu nigdzie nie pracuje, a przez to nie uzyskuje żadnego dochodu. Ponadto ma ona na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci. Możliwości zarobkowe oskarżonej, która z zawodu jest krawcową i liczy sobie 45 lat były zaś trudne do oceny. Dlatego Sąd II instancji uznał, że nie będzie ona w stanie uiścić kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze bez uszczerbku dla utrzymania swojego i swej rodziny. Z tych też względów zwolnienie od kosztów objęło zwrot wydatku Skarbu Państwa w postaci wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za postępowanie przed Sądem II instancji. Mając powyższe na uwadze oskarżona została zwolniona od obowiązku uiszczenia wszystkich kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne, w tym nie wymierzono jej opłaty za II instancję.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak